

РЕШЕНИЕ

№ 6614

гр. София, 18.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **12161** по описа за **2025** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Д. Б. М., ЕГН [ЕГН], чрез адв. М. В., срещу Решение № 4032 от 06.11.2025 г., постановено по НАХД № 9384/2025 г. по описа за 2025 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 104-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 25-4332-008453/17.04.2025 г., издадено от Г. В. Б. – началник на 01 група „Административно-наказателна дейност“ в 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора са наложени следните административни наказания: глоба в размер на 300 лв. на основание чл.177, ал.1, т.1 от ЗДвП; глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП.

В касационната жалба са изложени съображения за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на решението на СРС. Поддържа се, че съдът формално е възпроизвел законовите разпоредби, без да анализира събраните доказателства, като е приел за законосъобразно административнонаказателното производство въпреки допуснатите съществени процесуални нарушения при съставянето на АУАН и издаването на НП, изразяващи се в непълно и неточно описание на нарушението, липса на идентичност между фактическите обстоятелства в акта и наказателното постановление, както и въвеждане на нови съществени елементи от

обективната страна на деянието. Сочи се, че талонът за медицинско изследване е попълнен некоректно и непълно, с противоречия в часовете на проверката, липса на ясно изразен избор или отказ за изследване и извършени неясни корекции, поради което е нарушено правото на защита на санкционираното лице и не може да се приеме, че нарушението е надлежно установено. Иска се отмяна на първоинстанционното решение и на потвърденото с него наказателно постановление, както и присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Началник на група в Столична дирекция на вътрешните работи – отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не се явява и не се представлява. Със становище по касационна жалба, депозирано в съда на 19.01.2026 г., излага становище за неоснователност, несъстоятелност и недоказаност на касационната жалба. Моли съда да потвърди обжалваното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, представя се от прокурор С., който счита жалбата за неоснователна и моли решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, X касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, поради което е ДОПУСТИМА. Разгледана по същество същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 4032 от 06.11.2025 г., постановено по НАХД № 9384/2025г. по описа за 2025 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 104-ти състав е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 25-4332-008453/17.04.2025 г., издадено от Г. В. Б. – началник на 01 група „Административно-наказателна дейност“ в 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора са наложени следните административни наказания: глоба в размер на 300 лв. на основание чл.177, ал.1, т.1 от ЗДвП; глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП.

За да постанови своя акт, районният съд е установил следната фактическа обстановка: На 13.03.2025 г. около 16:59 ч. в [населено място], по [улица], в посока от [улица]към [улица], Д. Б. М. е управлявала лек автомобил „Хюндай i30“ с рег. [рег.номер на МПС] и е била спряна за проверка.

След покана от проверяващите органи, касаторката е отказала да бъде тествана за употреба на наркотични вещества и техни аналози с техническо средство „Д. Тест 5000“ с фабричен № ARRM-0038, както и да даде кръвна проба за медицинско изследване. Тези факти се установяват по безспорен начин от приложените по делото доказателства, а именно: Талон за изследване и Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози.

При проверката водачът не е представил СУМПС, поради което е извършена справка в АИС, от която е установено, че същият е лишен от право да управлява МПС за срок от 10 месеца в периода от 27.08.2024 г. до 27.06.2025 г.

За установените нарушения е съставен акт за установяване на административни нарушения /АУАН/ Серия GA №3366948, който е подписан от касатора без възражения.

Въз основа на цитирания АУАН е издадено Наказателно постановление /НП/ № 25-4332-008453/17.04.2025 г. Същото е връчено на жалбоподателя на 02.06.2025 г.

Фактическата обстановка се доказва от: АУАН; НП; талон за изследване; протокол за

медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози; справка картон на водача.

Районният съд от правна страна е приел, че при издаването на наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения. Съдът е счел, че актът съдържа всички изискуеми по чл. 57 ЗАНН реквизити, издаден е от компетентен административен орган и формата му съответства на нормативните изисквания.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият съд възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН установената от СРС фактическа обстановка. Обжалваното решение е постановено въз основа на събраните доказателства, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, както и законосъобразността на наложеното административно наказание. При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал процесуални нарушения.

Не се установяват нарушения по приложението на материалния и процесуалния закон. Релевантната фактическа обстановка е установена по делото с допустими по закон доказателствени средства и в необходимия обем.

В конкретния случай не е спорно, че касаторът е имал качеството „водач“ на МПС по смисъла на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП, че е отказал да му бъде извършена проба за употреба на алкохол с тест при проверката на място, както и че е отказал да му бъде извършено медицинско изследване за установяване наличието на наркотични вещества или техни аналози във Военно-медицинска академия /ВМА/. Това е установено от приложените по делото писмени доказателства, както и от показанията на свидетелите, които са разпитани в хода на съдебното следствие пред СРС.

С разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП се вменява на водачите на МПС, трамвай или самоходна машина да предприемат активни действия, свързани със задължението им да бъдат проверени за наличието и концентрацията на алкохол в кръвта, и/или във връзка с установяване наличието на наркотични вещества или техни аналози. В чл. 1, ал. 3 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. са нормативно уредени различните начини за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, а именно чрез използването на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания. Т.е. касае се за нормативно регламентирана възможност едно лице в качеството си на „водач“ на МПС, трамвай или самоходна машина да бъде проверено за наличието на алкохол и/или на наркотични вещества и техните аналози в организма му чрез различни способности. Поради което в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП са инкорпорирани различните способности за установяване употребата на алкохол - тест и/или химико лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му.

За установяването на употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва проверка с тест или лицата се изпращат за медицинско изследване по арг. на чл. 3, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г., поради което след отказ да бъде приложено техническо

средство, на лицето е издаден талон. В конкретния случай Д. Б. М. е отказала да ѝ бъде извършена проверка за установяване употребата на алкохол, както и не е дала кръвна проба за извършване на медицинско изследване, въпреки, че ѝ е бил издаден талон.

Настоящият състав на АССГ не споделя възражението в касационната жалба, че АУАН е съставен с множество нарушения, тъй като в него и в НП освен цифрово посочване на нарушена разпоредба подробно е изписано и в какво се състои конкретното вменено нарушение, нарушителя е разбрал ясно извършването на какво нарушение е обвинен и е реализирал надлежно и адекватно защитата си срещу издаденото наказателно постановление. Разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП има за цел ангажирането на административнонаказателната отговорност на лице, което отказва да бъде установено наличието на алкохол или наркотични вещества и техните аналози в организма му. Нарушението е изпълнено тогава и лицето се санкционира за това, че липсва резултат от изследване за алкохол, респективно наркотични вещества. За да бъде налице отказ по смисъла на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, за който водачът да бъде санкциониран, следва да не е бил успешно приложен който и да било от алтернативните способности за установяване употребата на алкохол, както е в настоящия случай. Водачът е отказал проверка с тест и не е изпълнил предписание на служителите на МВР да бъде извършено спрямо М. медицинско лабораторно изследване, с което водачът е осъществил един от съставите на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП при двете форми на изпълнително деяние – отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган. Ако лицето е отказало тестване с техническо средство, но е извършило предписаното му с талона медицинско изследване, нямаше да бъде нарушено задължението, визирано в нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Правилен е и изводът на районния съд, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на М. за нарушение на чл. 177, ал.1, т.1 от ЗДвП, във връзка с чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП след като безспорно е установено по делото, че към момента на извършената проверка същата е била лишена от право да управлява МПС по съдебен ред.

Съгласно разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4. Според чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да има право да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

За реализиране отговорността по чл. 150а, ал. 1, предл. второ ЗДвП е достатъчно да бъде констатиран фактът на управляване МПС, след като водачът е бил лишен от това право по съдебен или по административен ред. Този факт е безспорно установен от представената по делото справка картон на водача.

Касационната инстанция намира, че наказателното постановление е издадено за нарушение, което е доказано по безспорен и несъмнен начин, при липса на съществени процесуални нарушения на нормите на ЗАНН, което обуславя неговата законосъобразност. При индивидуализация на наказанието, при съобразяване на разпоредбата на чл. 177, ал. 1, т. 1 от ЗДвП е видно, че същата предвижда административно наказание в размер от 100 до 300 лева,

поради което така наложената глоба попада в рамките, предвидени в чл. 177, ал. 1 от ЗДвП, а освен това е определена правилно в съответствие с изискванията на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН.

От събраните по делото доказателства се установява, че към момента на издаване на наказателното постановление не са изтекли давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН, нито абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 НК е изтекла към настоящия момент. Наложено е наказание в законоустановения размер, затова и решението, с което се потвърждава наказателното постановление, е изцяло съобразено с материалния закон.

Наведените с жалбата касационни основания за нарушение на закона и съществено процесуално нарушение - по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН, не са налице. Решението на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на делото и своевременно отправеното от ответника по оспорването искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в депозираното становище по касационната жалба, на основание чл. 64д, ал.3 от ЗАНН касаторът следва да бъде осъден да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 66,47 евро (левава равностойност от 130 лева), определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ (ДВ, бр. 53 от 2025 г., в сила от 01.10.2025 г.), вр. § 5 от ЗВЕРБ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4032 от 06.11.2025 г., постановено по НАХД № 9384/2025 г. по описа за 2025 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 104-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 25-4332-008453/17.04.2025 г., издадено от Г. В. Б. – началник на 01 група „Административно-наказателна дейност“ в 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА Д. Б. М., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента) евро, представляващи равностойността на 130 (сто и тридесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.